

ἔτι εἶχα συμφέροντα ἀπαιτοῦντα τὴν ταχίστην ἐπι-
τροπὴν μου εἰς Παρισίους, καὶ ἐξήτησα νὰ γείνουν
ἀναγκαστικὰ ἐκκλησιαστικὰ διακηρύξεις καὶ ἡ τελετὴ
νὰ ἀναβῇ. Ἦθελα νὰ μὴ με ὑπερβῇ πολὺ εἰς τὴν
ἐργασία ἡ κυρία Κουρβίλ, καὶ νὰ τὴν προλάβω μὲ-
τὰ τὸν ἄν ἦτον δυνατόν.

Ἡ θεὰ μου εἶπε ναι εἰς ὅλα. Ὁ γάμος οὗτος ἦτον
ἐπιθυμητός εἰς αὐτὴν, καὶ ἡ προθυμία της μεγα-
λτέρα τῆς ἐδικῆς μου. Ἀπεφασίσθη, τὴν αὐτὴν ἐκεί-
νη στιγμὴν, νὰ ἐτοιμασθῇ τὴν ἐπαύριον τὸ ὄχημα,
καὶ νὰ ὑπάγωμεν μετὰ πομπῆς νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν
κύριον Δὲ Κουρβίλ τὴν κυρίαν θυγατέρα του. Ἰδοὺ
ὅμοια ὁπωσθὺν εὐπρεπέστερον παρὰ τὸ τοῦ Δουρβούρ.
Ἀλλ' ἠπατήθητι τὸς τοσάκις πιστεύτας εἰς τὴν ἐπιγρα-
φὴν τοῦ σάκκου κατὰ τὴν γαλλικὴν παροιμίαν, ὥστε
οὗτο, καὶ φυσικῶς καὶ ἡθικῶς, πολὺ πρᾶγμα δὲν ἐσή-
μεινε. Τελος πάντων, θὰ ἐβλέπαμεν.

Τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ κυρία Σωφρο-
νία ὑπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της νὰ στολισθῇ, καὶ ἔ-
πειτα καὶ ἐμὲ νὰ κάμω τὸ ἴδιον. Μετὰ τρία τέταρτα
ὥρας, ἀνέβημεν εἰς τὸ ὄχημα, καὶ διευθύνθημεν
εἰς τὴν πόλιν. Ἡ στολή μου ἤρξετε καταπολλὰ τῆς
ἐξουσίας μου, καὶ ἐνέκρινε τὴν περὶ τὰ ἐνδύματα φιλοκα-
λίαν μου· τοῦτο ἔπρεπε νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ περὶ τῆς προ-
σθητομένης εἰς τὴν μνηστῆν μου ἐντυπώσεως.
Ἡ δὲ ὁ μὲν δρόμος δὲν ἦτον πολὺς, οἱ δὲ ἵπποι τα-
πειοί, μετ' ὀλίγον ἐμβήκαμεν εἰς Μ. . . καὶ, τρία
μετὰ ταῦτα, ὁ ἡνίοχος ἐστάθη ἐμπροσθεν με-
τὰ καὶ ὠραιὰς οἰκίας, τῆς τοῦ κυρίου Κουρβίλ.

Ἡ δὲ ἡνίοχος ἐπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῆς
κυρίας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἐμελλὰ νὰ νυμφευθῇ διὰ
τοῦ, καὶ — τίς ἤξεύρει; — ἴσως ν' ἀγαπήσῃ διὰ
τοῦ, ἡνθάνθη συγγίνην περιεργίας τὸσον σφοδρὰν,
ὥστε ἄρχισε νὰ πάλῃ ἡ καρδίᾳ μου.

Μὲς εἰσῆγαγον εἰς αἰθούσαν μεγάλην καὶ μεγαλο-
πρεπὴ, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ μεγαλοπρέπεια ἦτον μεγα-
λτέρα τῆς ἐντελοῦς φιλοκαλίας· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ
εἶδα τὸσον ἀπαιτητικοὶ πρὸς τοὺς νεοπλούτους.
Ὁ κύριος Κουρβίλ εἶχε βεβαίως μάθει ὅτι ἤλθαμεν,
καὶ δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ.

Καὶ ἀληθῶς, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοιχθῇ σχεδὸν
ὅλῃ, καὶ εἰσῆλθεν ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ τοῦτον ἤκο-
ντο δειλῶς ἡ κυρία θυγατὴρ του.

Καθὼς τοὺς εἶδα ἀφῆκα κραυγὴν.

Ὁ κύριος Κουρβίλ ἐπίσης.

Μόνῃ ἡ κυρία Κουρβίλ ἤδυνήθη νὰ κρατηθῇ, χωρὶς
νὰ κρῦψῃ ὀλωσδιόλου χλευαστικόν τι καὶ πονη-
ρικὸν εἶδος.

Ἡ δὲ θεὰ μου μᾶς ἐξέλαβι τρελλοὺς καὶ τοὺς δύο.
Ἄν θὰ σὰς τυραννήσῃ, Ἀναγνώστει μου, βραδύ-
ναι τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία
Κουρβίλ ἦσαν αὐτοί, αὐτότατοι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία
Δουρβούρ, οἱ συνοδοίποροι μου. Ἀλλ' τοῦτο δὲν ἐξηγεῖ
ἐν ὀλίγῳ τὰ πράγματα, καὶ εἶναι ἀνάγκη σχο-
λεῖσθαι.

Ὁ κύριος Δὲ Κουρβίλ, λεγόμενος καὶ—τὸ σωστό-
ν—Δουρβούρ, μόνον ὑπὸ τὸ τελευταῖον τοῦτο

ὄνομα ἔγνωρίζετο εἰς Μ. . . Δὲ Κουρβίλ ἦτον τὸ ὄνο-
μα τοῦ πενθεροῦ του, ὁσὶς, ἐμπορος ὢν ὡς ἐκεῖνον,
εἶχε συστήσει ἐμπορικὴν ἐταιρίαν μετ' αὐτοῦ. Μὲ τὸν
καιρὸν, ὁ γαμβρός, συνειθισμένος νὰ προσθέτῃ εἰς τὸ
ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα, τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς γυναι-
κὸς του, πολὺ μετὰ τὸν θάνατον τούτου, καὶ τὴν ἀπο-
χώρησίν του ἀπὸ τὴν ἐμπορίαν, ὑπέγραφε Κουρβίλ,
ἀλλὰ μόνον ὡς συμπλήρωμα τῆς πατρωνυμικῆς του
ἐπωνυμίας, καὶ χωρὶς καμμίαν ἀξίωσιν ἀριστοκρατι-
κῆς ἐπιδείξεως. Ἡ δὲ θεὰ μου, προκατειλημμένη οὕτω
ὑπὲρ τῆς εὐγενείας, ἂν καὶ δελεασθεῖσα ἀπὸ τὴν πολ-
λὴν προίκα, κρυφίως ἐντρέπετο ὅτι εἶδεν ὡς πενθερόν
εἰς τὸν ἀνιψιὸν της· ἄνθρωπον ἀγεννῆ, ἀγοραῖον καὶ σχε-
δὸν χυδαῖον, λεγόμενον Δουρβούρ. Ἀδυνατοῦσα λοιπὸν
νὰ μεταβάλῃ τὸ παρελθόν του, νὰ μεταβάλῃ τὸ φυσι-
κόν του, νὰ μεταβάλῃ τὸ πνεῦμά του, ἤθελπε τοῦτά-
χιστον νὰ κρῦψῃ ὅλα ταῦτα ὅσον ἀπ' αὐτὴν ἐξήρητο,
καὶ νὰ κάμῃ νὰ πιστεύσουν ὅσοι θὰ ἐμάνθαναν τὸν
γάμον τοῦτον διὰ τῆς περὶ αὐτοῦ ἀγγελίας ὅτι ἡ κυ-
ρία Μαρία Καίσαρινα (τὸ Ἰωσηπὶνα ἐξωβελίσθη ὡς
πολλὰ κοινόν) Δὲ Κουρβίλ ἦτον εὐγενής. Πρὸς τὸν
σκοπὸν τοῦτον, εἶχε λαβεῖ πρὸ πολλοῦ τὴν ἀναγκαίαν
πρόνοιαν· ποτὲ δὲν ἔχαίρετα τὸν συμπένθερον μετ' ὄνομα
ἄλλο παρὰ τὸ δεύτερον, ὡς ἡχοῦν καλῆτερα εἰς τὰ
αὐτιά της, καὶ εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολήν της, διὰ
τῆς ὁποίας μ' ἐβίαζε ν' ἀναχωρήσω, δὲν ἐγίνετο ποτὶς
λόγος περὶ κυρίου Δουρβούρ, ἀλλὰ μόνον περὶ κυρίου
Δὲ Κουρβίλ.

Ἰδοὺ πῶς ἐξηγῆται ὅτι ἐταξείδευσα ἀπὸ Παρισίων
εἰς Μ. . . μετὰ τὸν μέλλοντα πενθερόν μου καὶ τὴν
ὑποψήριον σύζυγόν μου χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, θερα-
πεύων ὡς ἐρωμένην τὴν μνηστῆν μου, καὶ προσπαθὼν
ὁλας δυνάμεις νὰ διεγείρω ὅλην της τὴν ἀντιπάθειαν
κατὰ τοῦ μιστοῦ μου ἀντιζήλου, ὅστις ἦμην ἐγὼ ὁ
ἴδιος. Δὲν ἐλείψεν ἀπὸ τὴν τριχὰ ν' ἀρπάξω τὴν σύ-
ζυγόν μου, καὶ νὰ ὑπάγω νὰ τὴν νυμφευθῇ κρυφίως
εἰς γωνίαν τινὰ τῆς Ἰταλίας, ἐνῶ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου
ἡδύνατο νὰ γείνῃ ἀνεμποδίστως καὶ ταχύτερα καὶ πλη-
σιέστερα;— Ὡς εἰμαρμένη, παράδοξα τὰ παῖγνιά σου!

Ἀφοῦ παρηλθεν ἡ πρώτη ἐκπληξίς, ὁ πενθερός ἐλα-
βε τὸν λόγον.

— Καλὲ, εἶναι ὁ συνοδοίπορος μου!

— Καλὲ, τί λέγετε; εἶπεν ἡ θεὰ μου.

— Χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, χωρὶς ποσὺς νὰ τὸ
ὑποπτεύσω, εἶχα τὴν τιμὴν νὰ συνταξειδεύσω εἰς τὴν
αὐτὴν ἄμαξαν μετὰ τὸν κύριον Δὲ Κουρβίλ, εἶπα τότε
ἐγὼ ἀποκριθόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς θείας μου.

— Ἀληθινὰ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Σωφρονία. Συγκυ-
ρία παράδοξος! Λοιπὸν, εἶναι περιττὴ ἡ αὐστasiaς.

— Παντάπασι, παντάπασι! διέκρινεν ὁ κύριος Δου-
ρβούρ μνησικακῶν ὀλίγον διὰ τὴν μακρὰν ἀφωνίαν μου.

Ἄν καὶ διετρίψαμεν ὁμοῦ δύο σωστάς ἡμέρας, καθό-
λου δὲν ἐγνωρίσθημεν· διότι οὔτε τέσσαρας λέξεις πρὸς
ἀλλήλους δὲν εἶπαμεν εἰς τὸν δρόμον. Δὲν εἶναι ἀλή-
θεια, Καίσαρινα;

— Μαλιστα, πάτερ μου, εἶπεν ἡ κυρία Δὲ Κουρβίλ
κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμούς.